

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317205223
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5317205223.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Anny Mihálikovej v právnom spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Žilina, ul. Hodžova č. 1, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom trvale W. č. XXX, o zaplatenie sumy 1.447,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16Csp/61/2017-95 zo dňa 05. októbra 2018, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch II., III. a IV. potvrdzuje.

Vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 16Csp/61/2017-95 zo dňa 05.10.2018 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.118,78 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 11.07.2017 do zaplatenia, do 3. dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku súd návrh zamietol (výrok II.). Zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania 54,60 % (výrok III.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že podaným návrhom sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.447,20 eur, úroku 34,87 eur, úrokov z omeškania 0,91 eur, úroku 7,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1.447,20 eur od 11.07.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 34,87 eur od 11.07.2017 do zaplatenia vrátane trov konania a nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 1,80 eur z titulu úverovej zmluvy zo dňa 30.01.2015 na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2.100 eur, ktoré sa spolu s úrokmi zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 05.01.2021. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas. Žalobca preto na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 10.07.2017 v súlade s úverovou zmluvou a Obchodnými podmienkami, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou opakovaným upozornením zo dňa 05.05.2017. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že bonita z jeho strany bola overená pred poskytnutím úveru. Žalovanému bol žalovaný návrh vrátane procesných poučení a príloh doručený podľa § 116 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“.

Pri rozhodnutí súd vychádzal z ust. § 290 C. s. p., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. o

spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“). Konštatoval, že v danom prípade sa jedná o tzv. spotrebiteľský spor. Medzi predchodcom žalobcu (správne žalobcom - poznámka odvolacieho súdu) a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť zmluvu podľa príslušných ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde žalobca ako veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, to znamená aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Predmetom konania je poskytnutie spotrebiteľského úveru žalobcom žalovanému. S poukazom na ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. súd preskúmal, či zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok spĺňa zákonom predpísané náležitosti. Z listinného dôkazu predloženého zo strany žalobcu, a to zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 30.01.2015 mal súd preukázané, že právny predchodca (žalobca - poznámka odvolacieho súdu) poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 2.100 eur. Jednalo sa o druh úveru - pôžička. Typ a výška úrokovej sadzby bola fixná do splatnosti 7,9 % ročne. Súbor poistenia A, poplatok za poistenie úveru 105 eur, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,90 eur, výška anuitnej splátky 36,85 eur, počet splátok 72, termín splatnosti v 5. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 6 rokov najneskôr do 05.02.2021, výška ročnej percentuálnej miery nákladov - 10,33 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov ku dňu podpisu úverovej zmluvy - 17,33 %, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť - 2.758,20 eur, úrok z omeškania - 5 %, poplatok za vklad v hotovosti na úverový účet - 2,50 eur, poplatok za predčasné splatenie úveru alebo jeho časti - 1 %, 0,5 % z predčasne splatenej čiastky úveru, poplatok za upomienku - 15 eur, poplatok za výzvu - 30 eur, poplatok za potvrdenia a súhlasy k úverom vydané bankou na klientovu žiadosť - 25 eur, poplatok za potvrdenie o zostatku úveru s budúcim dátumom vydané bankou na klientovu žiadosť - 50 eur. V bode 2 bod 2.1. sa klient zaviazal riadne a včas plniť si všetky záväzky vyplývajúce zo zmluvy o úvere, riadne a včas splácať úver, platiť banke poplatky súvisiace s úverom uvedené v zmluve o úvere. Z obsahu uvedenej zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu (správne žalobca - pozn. odvolacieho súdu) v úverovej zmluve uviedol výšku anuitnej splátky v sume 36,85 eur. V tejto sume sú zahrnuté splátky istiny úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. Nakoľko uvedená zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 72 a výške splátky 36,85 eur z uvedeného nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, nákladov banky spojených s úverom, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky. Po oboznámení sa s uvedenou zmluvou súd dospel k záveru, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov ako je to upravené v § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. čo má podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. za následok právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti toto spotrebiteľského úveru, a to od počiatku (od uzatvorenia zmluvy). Taktiež dospel k záveru, že žalobca hrubo porušil povinnosti uvádzané v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., čo má rovnako na následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.).

Vzhľadom na ust. § 220 ods. 3 C. s. p. ako aj čl. 2 ods. 2 C. s. p. keďže sa vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru súd odkláňal od (novo)ustálenej rozhodovacej praxe založenej v súčasnosti (minimálne) uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, ktoré uznesenie zjavne reagovalo na legislatívnu úpravu zák. č. 129/2010 Z. z. účinnú od 01.05.2018, ktorá úprava zase súvisela s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016, vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, a v zmysle ktorého uznesenia Najvyššieho súdu SR eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 19/2010 Z. z. (správne zák. č. 129/2010 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu), ktorý je v danom prípade potrebný, je správny len taký záver, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne na istinu, úrok a poplatky), a v ktorom sa tiež uvádza, že pokiaľ

ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet", či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť iba k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje, a ktoré uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo v rozpore s dovtedajšou ustálenou súdnou praxou okresných a krajských súdov, bol súd, aby neporušil vyššie uvedené ustanovenia C. s. p. povinný dôkladne odôvodniť tento odklon od (novo) ustálenej súdnej praxe tejto súdnej autority v Slovenskej republike. V tejto súvislosti sa súd plne stotožnil s názorom právnej vedy vysloveným v článku: „Právna analýza uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 146/2017, autor: Anton Pavúk, na webovej stránke: V.F.J., ktorého obsah týmto prebral do odôvodnenia svojho rozhodnutia a osvojil si ho ako svoje vlastné odôvodnenie odklonu od najvyšším súdom (novo)ustálenej súdnej praxe. V bode 20. odôvodnenia rozhodnutia uviedol súd obsah tohto právneho názoru. Zároveň poukázal aj na súčasnú rozhodovaciu činnosť krajských súdov, napr. Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/105/2018-94 zo dňa 26.07.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/300/2017 z 29.05.2018.

Súd ďalej konštatoval, že zo zmluvy alebo zmluvných podmienok nevyplýva, že by si žalobca splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Z listinných dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že by si žalobca overoval bonitu žalovaného (napr. zisťovaním výšky jeho čistého príjmu), žiaden doklad o tomto predložený nebol. Nebola zisťovaná výška výdavkov žalovaného za účelom, či bude schopný úver splácať. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbučuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Nakoľko súd nemal v tomto konaní preukázané zo strany žalobcu, že žalobca pred poskytnutím úveru posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver (napr. zisťoval príjmy žalovaného, jeho rodinný stav, výdavky, nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov), mal za to, že žalobca hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. a s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. aj z tohto dôvodu sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd mal v predmetnej sporovej veci preukázané, že žalovanému bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 2.100 eur, ktorý je s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/, § 7 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b/, ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. Z listinných dôkazov predložených žalobcom (prehľadu splácania č.l. 10 spisu) vyplýva, že žalovaný zaplatil ku dňu pojednávania celkom 981,22 eur pričom úver mu bol poskytnutý vo výške 2.100 eur. Uložil preto žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.118,78 eur vrátane zákonného úroku z omeškania z tejto sumy (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.), ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou žalovaným zaplatenou. Vzhľadom k tomu, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov, vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C. s. p. V tomto konaní mal žalovaný čistý úspech v porovnaní so žalobcom 54,60 % (uplatnenou bola suma 1.447,20 eur žalobcom a z toho priznaná žalobcovi suma 1.118,78 eur, preto úspech žalovaného predstavuje 22,70 % a úspech žalobcu 77,30 %, rozdiel ako čistý úspech žalobcu predstavuje 54,60 %). Žalobca má preto voči žalovanému nárok na náhradu trov konania 54,60 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca v rozsahu zamietnutej časti a trov konania.

S argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožnil a považoval rozsudok v napadnutej časti za nesprávny z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.).

K tvrdeniu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. žalobca uviedol, že z bodu 1.1 zmluvy o pôžičke vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v OP a VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. Zároveň bod 2.5.3 OP

popisuje anuitné splácanie, z ktorého vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Každopádne bod 2.5.5 OP určuje poradie uspokojovania pohľadávky. Podľa žalobcu riešenie danej právnej otázky súdom sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa ktorej nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vyjadrenie o vnútornej skladbe tej ktorej splátky. Na to žalobca označil rozhodnutia NS SR, v ktorých bližšie poukázal na ich závery. Mal tak za to, že daná právna otázka je vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, nakoľko bola vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach NS SR pričom neskoršie vydané rozhodnutia názory v skoršom rozhodnutí akceptovali a vecne na nadviazali.

V ďalšej časti odvolania žalobca k tvrdeniu súdu, že nepreukázal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver, nakoľko o uvedenom nepredložil žiadny dôkaz, uviedol, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal ho vyzvať na jeho doplnenie - opravu v zmysle § 129 ods. 1 C. s. p. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co 33/2017-53 zo dňa 27.06.2017 a č. k. 11Co 157/2018 zo dňa 28.08.2018. Rovnako tak aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co 262/2017 zo dňa 18.01.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/25/2018-257 zo dňa 26.07.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/57/2017 z 19.06.2018, Krajského súdu Nitra č. k. 5Co/262/2017-82 zo dňa 04.07.2018, Krajského súdu Bratislava č. k. 10Co/74/2018-151 zo dňa 16.08.2018. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/25/2017 zo dňa 20.02.2018, ktorým súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie a uviedol, že napriek tomu, že súd prvej inštancie nezavinil, že jeho rozhodnutie je nesprávne (vzhľadom na v odvolaní predložené dôkazy), odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, než v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené žalobca k preskúvaniu bonity klienta uviedol, že si ako banka s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím, ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Pri posudzovaní bonity žalovaného banka zobrala do úvahy: údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií (SRBI/NRKI) - preverenie záväzkov žiadateľa a ich splácania, následne buď - report zo Sociálnej poisťovne - preverenie príjmov žiadateľa v súlade s § 170 ods. 19 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a vykonávacím predpisom (aktuálne č. 11/2018 Z. z.) a - údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa. Uvedené listiny pripojil k odvolaniu. Žalobca mal za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnil, a to posúdením údajov uvedených žalovaným v žiadosti o úver a tiež reportov SRBI a Sociálnej poisťovne.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a jeho žalobe vyhovel ako aj zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaním rozhodnutia z hľadiska či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Žalobca v odvolaní v prvom rade namietal nesprávnosť právneho posúdenia veci v závere súdu, že zmluva neobsahuje náležitosť t.j. t. j. uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., pre ktorý nedostatok sa úver považuje s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na obsah textu zmluvy o úvere ako aj ďalšie náležitosti uvedené v OP a VOP. Mal tiež za to, že daná právna otázka je vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

8. Odvolací súd, vychádzajúc z čl. 2 ods. 2 C. s. p., dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vytykajúce súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie je dôvodné.

9. Odvolací súd uvádza, že otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa už v minulosti vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaoberal a zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej nebola/nie je súdna prax v tejto otázke jednotná. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 a 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018) konštatoval, že „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje“. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“ Od 1. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

10. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok (t. j. vymedzenie aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky) s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, vec nesprávne právne posúdil.

11. Žalobca v odvolaní namietal aj argument súdu, že zo zmluvy, zmluvných podmienok nevyplýva, že by žalobca posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, z predložených dôkazov nevyplýva, že by žalobca overoval bonitu žalovaného v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., žiadny dôkaz o uvedenom nebol predložený. Úvere preto s poukazom na § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. považoval tiež za bezúročný a bez poplatkov.

12. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. veriteľ je pre uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmach, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovaniach ich schopnosti splácania úverov.

14. Žalobca v odvolaní namietal, že pokiaľ súd považoval návrh na neúplný tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal ho vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 C. s. p.

15. Podľa ust. § 129 C. s. p., ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní (ods. 1).

16. Podľa odvolacieho súdu ust. § 129 C. s. p. upravuje postup pri odstraňovaní väd podania ako aj následky nedoplnenia alebo neopravenia podania. Súd vyzýva stranu sporu, ktorá má bremeno tvrdenia, na doplnenie tvrdení najmä vtedy, keď strana sporu predložila nedostatočne substancované tvrdenia. V tomto prípade žalobca v žalobe uviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia (§ 132 ods. 1 C. s. p.) o tom, že si splnil povinnosť overenia bonity klienta pred poskytnutím úveru. Nebol preto dôvod na doplnenie či opravu podania. V danej veci však žalobca nepredložil na svoje tvrdenia dôkazy. Podľa § 150 C. s. p. zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. V postupe okresného súdu odvolací súd preto nezistil pochybenie. Aj podľa odvolacieho súdu nepredložením listín žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, pričom súdu povinnosť k výzve na ich predloženie neprislúcha.

17. Žalobca k odvolaniu pripojil listiny preukazujúce preverenia žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím, ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.

18. Podľa § 366 C. s. p., prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Ustanovenie upravuje situácie, kedy možno prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany použiť v odvolaní, ak neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Uplatňovanie novôt je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

20. Odvolací súd sa dôkazmi predloženými žalobcom v odvolaní nemohol zaoberať nakoľko nebol naplnený ani jeden z dôvodov uvedených v ust. § 366 C. s. p.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním. V ostatnej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, z obsahu spisu nevyplýva, že by mu preukázateľne vznikli trovy (v konaní sa k odvolaniu písomne nevyjadril), odvolací súd vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).